

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **K. M.**, zast. JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, PSČ 500 03 Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2011 č. j. OAM-270/ZA-14-ZA12-2010, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **JUDr. Jiřímu Všetečkovi se p ř i z n á v á odměna v částce 11.520Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany a za důvod svých potíží v Arménii označil náboženské problémy. Sdělil, že spolu s rodiči a sourozenci žil v obci Mrgavet, okres Artašat. Jako příslušník církve Svědků Jehovových byl ze strany spoluobčanů vystaven urážkám, posměškům a ústrkům. Svoji situaci vyřešil odchodem ze země a vstupem do azylového řízení. Politickou aktivitu nevyvíjel, nebyl členem žádné strany či hnutí, stejně tak jako rodinní příslušníci. Problémy se státními orgány netvrdil, zdravotní stav označil za dobrý. V případě návratu se obával pokračování shora popsanych potíží.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu včasnou žalobou. Správnímu orgánu vytýkal porušení ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Namítl, že jím přednesený důvod lze podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když z důvodu svého náboženského vyznání má odůvodněný strach z pronásledování tak, jak je zakotveno v § 2 odst. 8 zákona o azylu. Vysvětlil, že jako příslušník církve Svědků Jehovových byl vystaven urážkám a byl opakovaně vyzýván k vystoupení z této církve. Z obavy o svůj život a život své rodiny poslechl radu svých církevních bratrů a z Arménie za jejich pomoci odešel. Vyslovil přesvědčení, že jeho obavy by s přihlédnutím k čl. 42 a čl. 43 Příručky UNHCR měly být posouzeny jako opodstatněné, neboť na jeho osobu byl opakovaně vyvíjen silný psychický nátlak. Správní orgán pochybil rovněž v tom, že nezjistil stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, neboť se spokojil toliko s informacemi od MZV ČR, MZ USA a zprávami z databáze ČTK. K dalšímu důkazu měl být proveden pohovor s církevními bratry žalobce, kteří pocházejí z Arménie a znají reálnou situaci v zemi. Popsané okolnosti jeho příběhu tak dokladují důvodnost jeho žádosti, a proto nesprávné a nezákonné rozhodnutí žalovaného požadoval zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil ve svém stanovisku z 20. prosince 2011. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Oprávněnost žaloby důrazně popřel s tím, že se v průběhu správního řízení zabýval veškerými rozhodnými skutečnostmi, které žalobce ke svému případu sdělil, posoudil jejich charakter a intenzitu a s ohledem na informace o zemi původu neshledal jeho žádost důvodnou. Okolnosti případu objasněné ze shromážděných zpráv dokladují, že v Arménii žádný zákon Svědky Jehovovi nezakazuje, stát je toleruje. Zdůraznil, že žalobce neměl žádné potíže se státními orgány své vlasti, obával se reakcí a jednání soukromých osob. Přesto se se svými obavami neobrátil na kompetentní orgány své země a nežádal o jejich pomoc. Nelze tak dospět k závěru, že by žalobci byla adekvátní a efektivní ochrana poskytnuta přímo v Arménii. Na podporu svého závěru připomněl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004-37, ve kterém se mimo jiné uvádí: *“...za pronásledování či odůvodněný strach z něho by ...mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich*

náboženskému vyznání.“ Stejně tak nebyly naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jak bylo dostatečně objasněno v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval proto na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích. Žalobce ještě před jednáním soudu doručil dvě informace v arménském jazyce, jejichž podstatný obsah přetlumočil při jednání soudu ustanovený tlumočník. První nedatovaný článek potvrzuje ne zcela jednoduchou situaci Svědků Jehovových v Arménii, druhý článek je reakcí na Zprávu MZ USA o situaci v Arménii za rok 2008. Žalovaný vyslovil pochybnost o autentičnosti těchto zpráv, nicméně zdůraznil, že v zásadě potvrzují obsah informací, které pro rozhodnutí shromáždil a ze kterých vycházel. Krajský soud doplnil dokazování zprávou vyžádanou od UNHCR. Z odpovědi ze dne 23. dubna 2012 se podává, že arménská ústava zaručuje svobodu vyznání, ale další zákony vytváření omezení svobodě vyznání některým minoritním náboženským skupinám včetně církve Svědků Jehovových. S přihlédnutím k intenzitě problémů s tím, že potíže mají Svědci Jehovovi v celé Arménii, by se alternativa vnitřního přesídlení nejevila reálnou. Dále se zpráva zabývá velmi podrobně situací Svědků Jehovových ve vztahu k výkonu vojenské služby. Rovněž odkazuje na Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010 (zpráva je součástí spisu žalovaného) a Informaci MZV č. j. 124799/2010-LPTP ze dne 15. 12. 2010, z nichž vyplývá, že oběti nezákonného postupu policie či jiných bezpečnostních orgánů se mohou obracet se stížnostmi na policii, prokuraturu, média nebo ombudsmana.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval obsah správního spisu a průběh řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak ostatně zachytil již v úvodu tohoto rozsudku. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 27. 7. 2010, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovoru konaného dne 5. 8. 2010. Žalobce doložil ke svým tvrzením dvě informace, z nichž jedna byla článek redaktora hodnotícího situaci Svědků Jehovových a druhá byl osobní komentář žalobce jím již dříve popsané situace. Dále správní orgán shromáždil informace cíleně zaměřené na stěžejní problém přednesený žalobcem, tedy na otázku svobody vyznání v Arménii a rovněž tak na otázku možného návratu žalobce zpět do vlasti. Jednalo se o tyto zprávy: Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 z 11. března 2010, Informace MZ USA ze 17. listopadu 2010 - Arménie - Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok

2010, Informace MZV ČR č. j. 124799/2010-LPTP ze dne 15. prosince 2010 včetně informací obsažených v databázi ČTK.

V přezkoumávané věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce toliko náboženský problém spočívající v netolerantnosti spoluobčanů vůči jeho víře (urážky, psychický nátlak na vystoupení z církve apod.). Ke své osobě uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky, arménské národnosti. Politicky se on ani členové jeho rodiny neangažovali, nedokončil vysokou školu, v letech 2007 – 2009 vykonal v Arménii vojenskou službu. Po jejím ukončení přistoupil k víře církve Svědků Jehovových a byl vystaven posměškům a psychickému nátlaku svého okolí. Připustil, že pomoc u kompetentních orgánů své vlasti nehledal a za pomoci církevních bratrů Arménii opustil. S ohledem na relativně krátkou dobu pobytu na území České republiky se aktivněji do činnosti své církve nezapojil. Návratu se i nadále obává z důvodů uvedených na počátku správního řízení, v České republice je pro něho život klidnější.

Krajský soud vyhodnotil příběh žalobce na pozadí informací shromážděných žalovaným, zohlednil zprávy doložené žalobcem jak v průběhu správního řízení, tak i v řízení před krajským soudem a nepominul obsah informace získané od kompetentní pracovnice UNHCR. Krajský soud a stejně tak i správní orgán nepopírá, že dílčí potíže příslušníků církve Svědků Jehovových se v Arménii objektivně projevují, jak lze vysledovat z obsahu výše zaznamenaných zpráv. Na žalovaném proto bylo vyhodnotit závažnost a intenzitu žalobcem přednesených problémů v jeho konkrétním případě a ve světle shromážděných zpráv posoudit, zda-li bylo možné domáhat se účinné pomoci státních orgánů žalobcovy vlasti. Samotný žalobce uvedl, že kvůli svému vyznání byl vystaven urážkám a posměškům, které psychicky nedobře zvládal, a proto raději Arménii opustil. Udělení mezinárodní ochrany z důvodů azylově- relevantních by měla přicházet v úvahu za situace, kdy závažnost a charakter tvrzených problémů, se kterými byl žalobce nucen se ve své vlasti potýkat, dosáhne intenzity zákonem předpokládané a soudní judikaturou uvažované míry. I zde je nicméně preferován individuální přístup ke každé uplatněné žádosti a je nezbytné posoudit veškeré okolnosti projednávané věci. Netaktnost, lidská zloba, intolerance jakéhokoli druhu jsou skutečnosti téměř bez výjimky existující v každé společnosti, a proto je nelze bez dalšího označit za dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce se slovních útoků dopouštěly soukromé osoby, jeho spoluobčané. Připustil, že se pro něho jistě nepříjemnou situaci nepokusil v Arménii žádným způsobem řešit a rovnou zemi opustil. Informace získané správním orgánem a stejně tak i zpráva UNHCR hovoří o tom, že arménská ústava zakotvuje svobodu vyznání, nicméně menšinové náboženské skupiny jsou do jisté míry omezovány. Zprávy žalobcem předložené neměly bezprostřední souvislost s jeho případem a popisovaly situaci v Arménii, která byla správnímu orgánu známa z informací jím obstaraných.

Na tomto místě krajský soud opět odkazuje na Informaci MZV č. j. 124799/2010-LPTP ze dne 15. prosince 2010, která jasně uvádí, že občané mají právo obrátit se na policii, prokuraturu, média nebo ombudsmana. Krajský soud proto dává plně za

pravdu správnímu orgánu, že žalobce nejenom měl, ale ze zpráv získaných z objektivních informačních zdrojů a navíc časově aktuálních vyplývá, že žalobce též mohl nejprve požádat o ochranu kompetentní orgány své země. Lze se proto domnívat, že žalobce byl nebyl odmítnut ani za situace, kdy by si stěžoval na nevhodné a urážlivé chování soukromých osob. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobce se ani nepokusil své problémy se spoluobčany řešit a zemi bez dalšího opustil. Pokud bylo záměrem žalobce žít klidnější život a věnovat se své víře, kdy mimochodem intenzita jeho zájmu o danou církevní problematiku a možnost svobodného osobního růstu za dobu pobytu na území České republiky nesevřel o velké horlivosti a zanícení, pak měl svůj pobyt legalizovat dle zákona k tomu určeného, kterým je zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění.

Krajský soud tak přijímá jako správný a dané situaci odpovídající závěr žalovaného, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil legalizovat pobyt na území České republiky. Jím tvrzené problémy spočívající v netaktnosti, nesnášenlivosti a hrubosti sousedů, tedy soukromých osob, nemohly dle souhlasného závěru krajského soudu (s postojem správního orgánu) díky své intenzitě a charakteru s ohledem na popis předložený žalobcem nemohou naplnit obsah ust. § 12, konkrétně § 12 písm. b) zákona o azylu. A to rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce své problémy neřešil a pomoc u kompetentních orgánů své země nežádal, ačkoli informace o Arménii tuto možnost nevylučují. *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Takovýto závěr přijal Nejvyšší správní soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48 (Ej 169/2004).

Za situace správním orgánem náležitě objasněné a logicky vysvětlené v písemném vyhotovení rozhodnutí se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu do Arménie. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce za celou dobu správního řízení nepřednesl žádnou skutečnost, která by správní orgán zavazovala k hlubším úvahám ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Jedinou obavou žalobce měl být strach z lidí, kteří na jeho osobu vyvíjeli slovní nátlak v souvislosti s jeho náboženstvím. Na straně páté a šesté přezkoumávaného rozhodnutí se správní orgán pečlivě věnuje otázce ohrožení žalobce v případě jeho návratu zpět do vlasti s ohledem na jím tvrzené problémy a tuto otázku hodnotí na pozadí shromážděných informací. Pokud by byly ústrky vůči osobě žalobce přesáhly míru pro něho únosnou, jistě nejprve měl a mohl požadovat ochranu od kompetentních orgánů své země. Krajský soud chápe vnitřní

postoj žalobce, kterému se naskytla možnost opustit pro něho psychicky nevyhovující prostředí, nicméně prvním krokem, který nelze dle obsahu informací o Arménii vyloučit, bylo vyhledat pomoc orgánů své vlasti. Jelikož tato možnost zůstává i nadále a osobám navrátilším se do Arménie po neúspěšném azylovém řízení žádné postihy ze strany státních orgánů nehrozí, pak návratem žalobce nedojde k porušení zásady non refoulement. Tento princip je zakotven v článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politickému přesvědčení.*“ Ve shodě se závěrem žalovaný tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV č. j. 124799-LPTP ze dne 15. prosince 2010 (informace zaměřena na otázku postavení odmítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do Arménie).

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by v Arménii v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Po proběhnuvším jednání před krajským soudem žalobce nepřesvědčil soud o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za pět úkonů právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby, c) replika k vyjádření žalovaného ze dne 19. 1. 2012, d) nahlížení do správního spisu u Krajského soudu v Hradci Králové dne 17. 1. 2012 a e) účast na jednání soudu dne 23. 5. 2012. Krajský soud nicméně přiznal odměnu toliko za čtyři úkony, neboť podání ze dne 17. 1. 2012 vyhodnotil jako sdělení, které se netýká věci samé, které nepřineslo do projednávaného případu

žádné nové skutečnosti a obsahovala výhradně skutečnosti uvedené v doplněné žalobě. Krajský soud proto přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby ve výši 8.400Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 1.200Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 9.600Kč. Tuto částku navýšil o 20% z titulu platby DPH o 1.920Kč na výsledných 11.520Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marcela Veselá